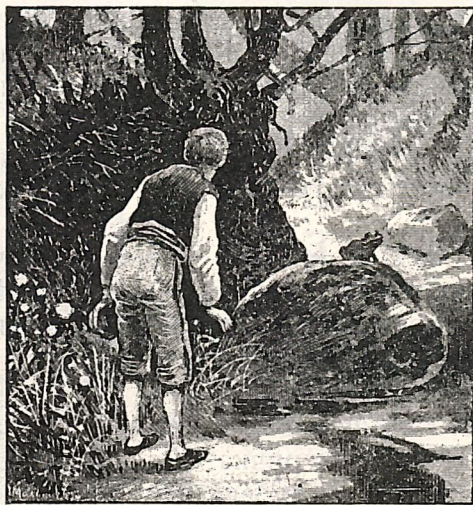


въ дѣсно къмъ горския потокъ. Тамъ върху синъ камъкъ ще видите седналъ дѣдо Водень. Той всичко ще ви разкаже. Вие лесно ще го познаете. Той денонощно бучи, пѣни се... Навѣрно, пѣе пѣсень за славнитѣ стари врѣмена, когато потокътъ по-скоро бѣ съгласенъ да прѣсѣхне, отколкото да се съгласи, да го впрегнатъ да кара воденичното колело...

Запжтилъ се Зѣплю къмъ рѣчицата, но нищо не забѣлѣзалъ: ни синия камъкъ, ни водния старецъ. На нѣкакъвъ си грапавъ и черъ камъкъ седѣла една жаба.



— Госпожо жабо, бихте ли могли да ми кажите, дѣ се намиратъ магьосанитѣ врати?

— Не мога отговорила жабата. Това не е моя работа. Азъ съмъ пѣвица. Цѣлия си животъ съмъ отдала на музиката и не съмъ имала врѣме